

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 57/11

Luksemburg, dnia 9 czerwca 2011 r.

Wyrok w sprawie C-52/10

Eleftheri tileorasi AE „ALTER CHANNEL”,

Konstantinos Giannikos przeciwko Ypourgos Typou kai Meson Mazikis

Enimerosis,

Ethniko Symvoulío Radiotileorasis

Brak zapłaty nie może wykluczać, że kryptoreklama ma charakter zamierzony

Uznanie, że istnienie zapłaty jest niezbędne w celu stwierdzenia takiego charakteru zamierzonego, zagrażałoby ochronie interesów widzów

Dyrektywa „o telewizji bez granic”¹ w celu zapewnienia pełnej i właściwej ochrony interesów konsumentów jako widzów programów określa pewne minimalne zasady i standardy w odniesieniu do reklamy telewizyjnej.

Zakazuje ona „kryptoreklamy”, zdefiniowanej jako „przedstawianie za pomocą słów lub obrazów towarów, usług, nazwy, znaku towarowego lub działalności producenta towarów bądź osoby świadczącej usługi w programach, gdzie przedstawianie takie jest zamierzoną czynnością nadawcy, mającą pełnić funkcję reklamy oraz mogącą wprowadzać odbiorców w błąd co do charakteru tego przedstawienia”. Natomiast „przedstawianie jest uznane za zamierzone w szczególności wówczas, gdy jest wykonywane za zapłatą lub podobnym wynagrodzeniem”.

Podczas programu nadanego w 2003 r. w prywatnym kanale telewizyjnym „ALTER CHANNEL” przedstawiono zabieg dentystyczny o charakterze estetycznym, poświęcając mu trzy odśłony: przed rozpoczęciem zabiegu na pacjentce, w czasie jego przebiegu i po jego dokonaniu. Prezentarka przeprowadziła rozmowę z dentystką, która wskazała, że zabieg ten stanowi nowość w skali światowej. Przedstawiono wyjaśnienia dotyczące skuteczności oraz kosztów zastosowanej metody.

Następnie ESR (Ethniko Symvoulío Radiotileorasis – krajowa rada radiofonii i telewizji) nałożyła karę w wysokości 25 000 EUR na posiadającą i użytkującą kanał telewizyjny spółkę Eleftheri tileorasi i na K. Giannikosa, będącego jej prezesem oraz dyrektorem wykonawczym, uzasadniając to tym, że omawiany program telewizyjny zawierał kryptoreklamę.

Podmioty te wniosły skargę o stwierdzenie nieważności na decyzję ESR do Symvoulío tis Epikrateias (naczelnego sądu administracyjnego w Grecji), który skierował pytanie do Trybunału Sprawiedliwości dotyczące wykładni dyrektywy o wykonywaniu telewizyjnej działalności nadawczej. Chodzi o ustalenie, czy dyrektywę tę należy interpretować w ten sposób, iż istnienie zapłaty lub podobnego wynagrodzenia stanowi niezbędny element dla stwierdzenia, że kryptoreklama ma charakter zamierzony.

Na wstępie podkreśla się, że z analizy stosownego przepisu dyrektywy wynika, iż wyrażenie „w szczególności” widniejące w kilku wersjach językowych tejże dyrektywy w wersji greckiej się nie pojawia.

W wydanym dzisiaj wyroku Trybunał uściśla, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż w celu stosowania i wykładni prawa Unii w sposób jednolity tekst przepisu powinien być interpretowany i stosowany w świetle innych oficjalnych wersji językowych. W przypadku rozbieżności

¹ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23).

w tłumaczeniu przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi część.

Trybunał przypomniał, że dyrektywa ma na celu zapewnienie ochrony interesów widzów i tym celu określone zostały pewne minimalne zasady i standardy w odniesieniu do „reklamy telewizyjnej”.

Natomiast pojęcie kryptoreklamy stanowi w stosunku do pojęcia reklamy telewizyjnej pojęcie autonomiczne spełniające szczególne kryteria. Jej szczególną cechą stanowi to, że jest „zamierzoną czynnością nadawcy, mającą pełnić funkcję reklamy”.

O ile prawdą jest, że istnienie zapłaty lub podobnego wynagrodzenia stanowi przesłankę umożliwiającą stwierdzenie działania w zamiarze reklamowym, o tyle z ujętej w dyrektywie definicji oraz z ogólnej systematyki i celu tej dyrektywy wynika, iż zamiaru takiego nie można wykluczyć w razie braku takiej zapłaty. Innymi słowy, brak zapłaty nie może wykluczać istnienia kryptoreklamy.

Przy uwzględnieniu trudności, a nawet niemożliwości w pewnych wypadkach stwierdzenia istnienia zapłaty lub podobnego wynagrodzenia w odniesieniu do reklamy telewizyjnej przejawiającej poza tym wszystkie cechy charakterystyczne kryptoreklamy uznanie istnienia wynagrodzenia za niezbędne zagrażałoby ochronie interesów widzów i mogłoby pozbawić zakaz kryptoreklamy skuteczności.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Kontakt prasowy: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793